

zbujenih telesih je žgala zavist. On miži; mogoče mi želi vsiliti misel, da je stoje zaspal, ne ve pa, da sva se znašla vsak v svojem krogu iste osmice, on že spodaj proti dnu, jaz malo više mlajši, a že tudi s stalnimi zobmi, ki grizejo. Z oteklih ustnic na vrat, ki se upirajoče vda, da je ugriz tem slajši. Sicer je res rekla »Si pa krava«, a neprimerno bolj nežno kot nocoj, in prsti so ji grebli v greh. In tako stara že. Prerokovali smo ti, da te bo pustila, vidiš? Mica je imela za veliko ruto zemlje; kadar sta sušila do noči, sta se ovila z njo tesneje, kot je mogel mrak zadržati glasove. Ko pa je Dolf potem za nekaj mesecev izginil neznanokam, so se naše razkuštrane glave zgrmadile na kup: ker ga je Mica zapustila, fuj. Aman-hu, je zdrsnilo med škripajočimi zobmi, ki več ne grizejo. Pritegnil je pozornost nase. Približal sem se obrazu in se zamislil: kako ozka bi morala biti špranja, da bi zrela solza ne spolzela skozi? In vzel bundo, da bi šel.

Vstopil je v čisto vsakdanjem telesu, v povsem vsakdanji pijanosti; odrinil je vrata v vežo; z vso veliko težo se je obesil na kljuko, kot bi ga bilo strah, da se bom premislil; ključ je odrešilno zaškrtal; in zunaj v mrazu je proseče potrkalo na vrata.

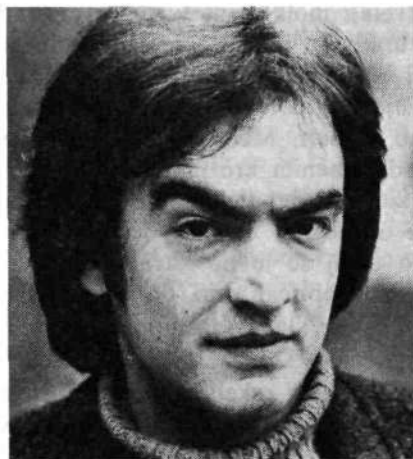
Bom ga že odpravil, brez skrbi.

Cirkus bo, boš videl, je rekla speča mati.

Samo brez skrbi.

Ne odpiraj mu, pijan je.

Ko sem z levo roko ravno nesel k ustom skodelico vroče kave in imel hkrati desno roko povsem po naključju na tipki »!«.

Andrej
Medved

Pesmi za Saro

drevje poka
od mraza,
v koži bleščijo
kodri žita.

palice zraka,
kamni polti.

Kača, ki razliva
ognje,
z deskami obita
zemlja. zamrzla
lesna smola.

volna kože,
krila lesa.
pokanje biča,
hitre sani.

v gozdu,
drevo slive,
v žitu, metulj!
poti v gozdu,
poti na nebu.

voda žari
od mraza,
v polju gori rž.
kača v lesu!
kača iz vode,
otrpel les.
svetloba,
ki pada z neba.

Vbič

v žitu tiger
noči, zvezda
sveti v les.
v peči gori,
v nebo pade.
v sluh vrase.
zemljo žarí,
les udarja!

v kožo, v meso
 utriplje bič.
 skozi zemljo
 rase,
 čez gozd plane.

vžiga,
 utripa,
 vstaja.
 pekoče seme,
 oko. vznikne,
 in pade.

v telo vskoči,
 v sluh. izginja
 v lesu, v zemlji.
 v temi se zlomi,
 v vodi.
 prebije ilo, les.
 v dno odloži,
 skozi čelo napelje.

v meso izteka,
 v usta se daje.
 vodo skrči,
 vodo vali.
 v kamen stisne,
 v sanje vtre.

v poti, z udarci
 žito upogne,
 nebo izteče
 do dna. v ustih
 misel obrne.

oteče, vdre!
 v les zarase,
 kamen zlomi.

zareže v meso.

v zemljo

razdeli, v brazde

otrpne, razpade

v tkivo, v seme.

v sebi izteče,

v teme zvlekne.

udari točo,

v dež, v les!

v zemljo žari,

v nebo.

žito, les bije.

kačo stiska,

kačo zdrži!

v krog

je deljen,

v znak. v kamen

kačo sledi.

v pot skoči,

pot konča.

v kožo

najde, v silo

zameji, divje

vliže v jezik.

vase vlekne,

vase onemi.

skozi kamen

stopi,

v nič zveni.

v vid rase,

v les!

spodaj, trden

udarja,

vrti, razpade.

vklujuje

v meso, v glas.

v juto

otrdi,

v težo. v vse

pokaže.

v kamen zaleže,

v kačo, v kožo.

znova zavrti,

obrne.

v ilo seže.

nazaj udari,

v sebe vrne.

od tu

v nič ostane,

v drugo

sledi, sluh

zaseli. v kačo

poleže,

v kamen mrežo

vdolbe, kamen

postotéri.

v oči otrpne,

v usta skrije.

vrže kamen,

da v ognju

zgori. póči les,

da zmrzne!